

henvendte sig til Skifteretten om Akkord, blive ramt af Akkorden, vilde Udkastet derigennem paa Forhaand udelukke en Skyldner, der er paa den private Akkorderings Stadium, fra enhver Mulighed for at erholde Forstrækninger uden fuld reel Sikkerhed, og han vilde for saa vidt ifølge selve Lovgivningen blive vanskeligere stillet, end en privat akkorderende Skyldner nu er stillet. Ti ingen vil yde ham Forstrækninger til hans Bedrifts Fortsættelse, naar han ved, at han i gunstigste Tilfælde, nemlig naar Fallit undgaas og Akkord opnaas, ikke maa faa mere end Akkorddividende, og ingen kan ventes at ville inlade sig paa at kautionere for saadanne Forstrækninger. Dette er Grunden til den Undtagelsesbestemmelse, der er indført i Udkastet. Ifølge denne Undtagelsesbestemmelse blive Gældsforpligtelser, som Skyldneren til sin Forretnings Fortsættelse med de i Anledning af Akkordopgørelsen tilkaldte Tillidsmænds Samtykke har paa draget sig før Akkordforhandlingens Begyndelse, ikke berørte af Akkorden. Man har maattet lade Samtykke af Tillidsmændene blive det afgørende, fordi der ikke er nogen Repræsentation af Fordringshaverne, hvis Samtykke Loven kunde kræve. Men hvis Debitor faktisk har været under Tilsyn af et Udvalg af Fordringshavere og har undladt at erhverve Samtykke af dette Udvalg, eller Fordringshaverne i øvrigt finde, at han har handlet urigtigt ved Optagelsen af de nye Forstrækninger, vil der heri kunne ligge et Motiv for dem til at nægte ham Akkord, eventuelt lade ham erklære fallit.

Den anførte Undtagelsesbestemmelse angaar kun de nævnte Fordringers Stilling i Akkorden, men giver dem ikke noget Fortrin under Skyldnerens eventuelle Konkurs. Overhovedet aabner Udkastet ikke Debitor Adgang til forud for den offentlige Akkordforhandlings Aabning at stifte Gæld til sin Forretnings Fortsættelse med den Virkning, at den uden for Lovgivningens almindelige Regler bliver fortrinsberettiget under hans eventuelle Konkurs. Derimod skal han efter den offentlige Akkordforhandlings Begyndelse under visse Betingelser kunne stifte saadan Gæld, hvorom henvises til Udkastets § 34 sidste Stykke og de dertil knyttede Bemærkninger.

§ 30
jfr. Konkursloven § 115.

ad § 31.
Sammenlign Konkurslovens § 123.

ad § 32.

Vor Konkurslov indeholder ikke nogen udtrykkelig Udtalelse om, hvad Følgen er af, at en under Konkurs stedfunden Tvangsakkord ikke holdes; men det maa uden Tvivl antages, at en saadan Akkord ikke svækkes derved, at den ikke holdes. Kreditorernes oprindelige Fordringer vaagne altsaa ikke op igen, fordi Debitor f. Eks. ikke promte betaler en forfalden Akkordrate, men Fordringshaverne maa være henviste til at inddrive deres Tilgodehavende efter Akkorden. Dersom denne indeholder tilstrækkelig detaljerede Oplysninger til Retsprotokollen om vedkommende Fordringshavers Navn og Størrelsen af hans Fordring m. v., maa Kreditor kunne gøre Eksekution i Henhold til en Udskrift af Akkorden, eftersom den af Skifteretten stadfæstede Akkord ifølge Konkurslovens § 119 (som enslydende er optaget i nærværende Udkasts § 28) har de et Retsforlig tilkommende Retsvirkninger; ellers maa Kreditor ved sædvanlig Rettergang sagsøge Debitor til Betaling af den forfaldne Akkordrate. Denne Regel, at Akkorden staar ved Magt, selv om Debitor ikke holder den, anbefaler sig ved sin Simpelhed og stemmer vistnok, saa længe Skyldneren ikke efter Akkorden er gaaet fallit, bedst med Hensigten med Akkord. Den modsatte Regel, at Akkorden falder sammen, naar den ikke holdes, vil kunne føre til ret ubillige Resultater og være skadelig for Debtors fremtidige Kredit. Dersom f. Eks. Debtors Forseelse alene bestaar i, at han ikke promte har betalt en enkelt Rate til en enkelt Kreditor, vilde det dog være haardt, om hele hans Gæld til samtlige Kreditorer skulde vaagne op paa ny, og Debitor saaledes falde tilbage i den Misere, af hvilken Akkorden skulde bringe ham ud. Og paa den anden Side vilde det være ubilligt mod de øvrige Kreditorer og kunne give en bekvem Lejlighed til Omgaaelse af Akkorden, om den enkelte Kreditor, mod hvem Debitor har forset sig, skulde kunne gøre hele sit oprindelige Krav gældende, men de øvrige alene var henviste til at faa deres ved Akkorden nedskrevne Beløb. Akkorden maatte formentlig betragtes som en Helhed, og Brud paa Akkorden over for en enkelt Kreditor maatte bringe samtlige de Kreditorers Krav til at vaagne i det fulde Omfang, som ikke allerede havde faaet alt, hvad der tilkom dem.

Udkastet har derfor i Begyndelsen af § 32 opstillet som Lovens Regel, at Akkord, som Skyldneren har opnaaet efter denne